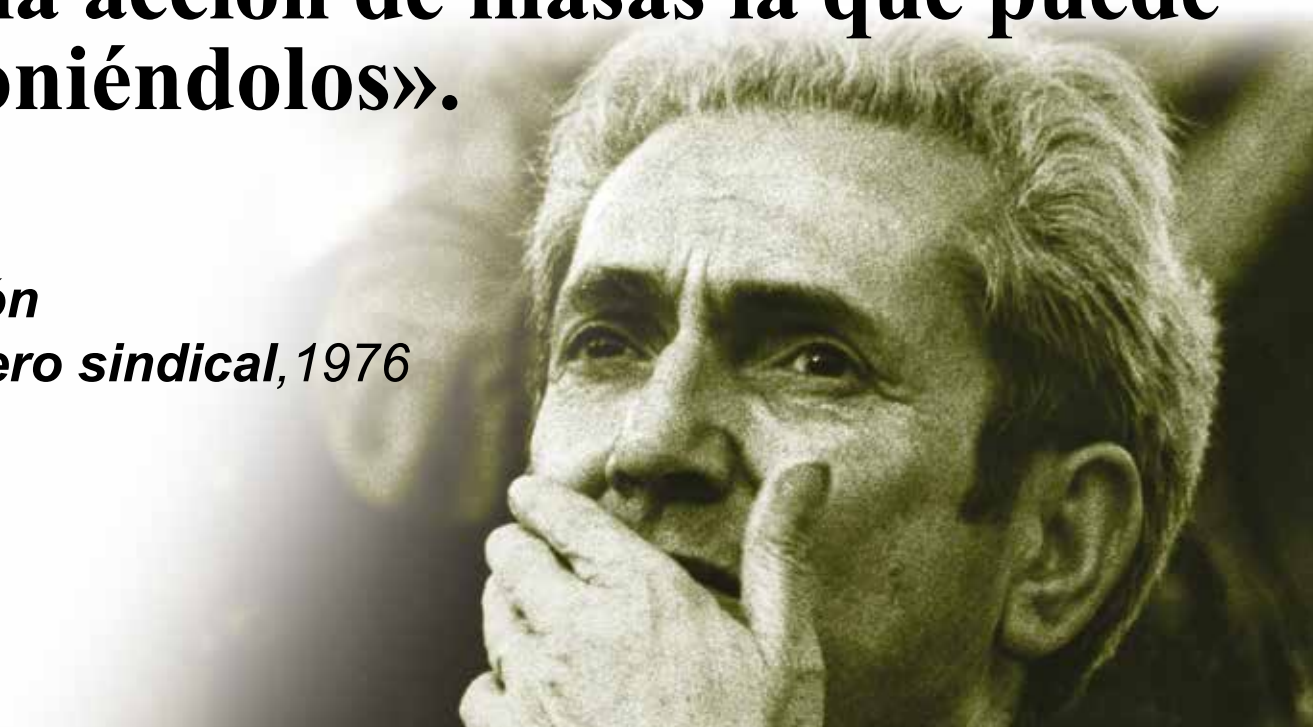

«El derecho de huelga se consigue haciendo huelgas; el derecho de reunión, reuniéndose; el derecho de asociación, asociándose; y todos estos atributos de la libertad, es únicamente la acción de masas la que puede acabar imponiéndolos».

*Marcelino Camacho,
Charlas en la prisión
El movimiento obrero sindical, 1976*

**CONSTRUEIX EL TEU SINDICAT
PARTICIPA-HI!**

EDITORIAL

Unjtat

Confederació Sindical de CCOO
de les Illes Balears

C/ de Francesc de Borja Moll, 3
07003 · Palma
Tel. 971 72 60 60
<http://www.ib.ccoo.es>
premsa@ib.ccoo.es

Responsable de Comunicació:
Francesc Mellado

Col·laboradors:
Fernando Lezcano, Carmen Díaz de la Jara,
Eva Cerdeira, Ginés Díez, Francesc Mellado,
Silvia Montejano, José Benedicto, Luis
Domínguez, Rogelio Marín i Antoni Baos.

Correcció lingüística:
Servei lingüístic

Realització:
Marco Spinazzola · ECOGRÀFIC

Edició i impressió:
Omni

Distribució:
Nouvent

Dipòsit legal:
PM 132-1986

Tirada:
10.000 exemplars

Les opinions i comentaris publicats en les pàgines
d'aquesta publicació són responsabilitat exclusiva
dels seus autors.

Una majoria per acabar amb la democràcia

És difícil no donar crèdit a les teories de la conspiració parant esment al que està succeint. I més després de veure el magnífic documental *La doctrina del Shock* basat en el llibre de la periodista Naomi Klein, en què de manera resumida s'explica la necessitat d'establir un règim totalitari, com el de Pinochet a Xile, per fer callar la protesta social que suposà el canvi de model econòmic assentat en l'aplicació de l'ultraliberalisme propugnat pel premi Nobel d'Economia Milton Friedman i els "Al·lots de l'Escola de Chicago".

Una política econòmica, la de Friedman, que es basà en la privatització dels serveis bàsics, necessitava de la repressió per part de l'Estat perquè no se sentís la veu del carrer en contra de les reformes i l'austeritat del govern militar xilè. Sembla llunyà, Friedman, Pinochet, Xile, la "Chicago School", però la història s'ha anant repetint, si no cal recordar, com ho fa Richard Seymour en un recent article a *The Guardian*, com Margaret Thatcher manifestava que "... l'objectiu primordial de l'Estat és mantenir l'ordre".

Mantenir l'ordre per a dissuadir i domesticar la protesta, en expressió de Seymour. La línia que separa l'ordre i la seguretat de la llibertat és prima i sinuosa. Al nostre país, recentment tenim dos exemples de com el Govern de Rajoy vol emmudir i criminalitzar la protesta social, recordant infules *thatxerianes* en la lluita contra les "Unions" o sindicats. Per una banda, el Projecte de llei de seguretat ciutadana que, en paraules del sindicat, "lluny d'oferir vies d'integració i expressió dels conflictes socials, opta per reforçar la resposta repressiva... limitant les llibertats de la ciutadania". Per l'altra banda, una Llei de serveis mínims anunciada pel Govern espanyol just després de la victòria de la vaga dels treballadors i treballadores de neteja i jardineria de Madrid –amb què aconseguiren

aturar un ERO que volia acomiadar 1.134 treballadors i reduir-los el sou en un 40 per cent-, és un clar intent de controlar i limitar un dels drets fonamentals de la classe treballadora al nostre país: el dret de vaga.

Els governs de dretes (estatal i autonòmic) un cop veuen la protesta ciutadana contra les polítiques d'austeritat, de privatitzacions, d'acomiadaments –que esquilen amplis sectors socials condemnant-los a la precarietat- volen deixar palesa la necessitat de mantenir el seu "ordre social" a costa de fer minvar drets civils i polítics consagrats en la Constitució Espanyola del 1978.

A l'empara d'una majoria absoluta, aquests governs treballen el canvi social conforme a la seva ideologia donant màniga ampla als beneficis d'un pocs contra els interessos del conjunt dels ciutadans i ciutadanes, i per aconseguir-ho necessiten instruments de repressió i càstig.

Aquesta manera d'entendre la democràcia dels actuals governants, com a atorgadora de patent de cors per quatre anys, per poder fer i desfer –no només fora escoltar el sentir de la gent, sinó també amb la voluntat d'apaivagar el clam dels sectors socials més dinàmics en la lluita contra els abusos dels poderosos-, ens abocarà, més prest que tard, a aguditzar el conflicte, ja que la por ens fa fugir però la necessitat de supervivència ens fa lluitar.

És per això que el sindicat, com a instrument per vehicular el conflicte social en benefici dels treballadors i de les treballadores, no pot deixar de denunciar els abusos d'aquells que, atrinxerats en la majoria parlamentària, volen acabar amb els drets socials, polítics, econòmics i culturals; en definitiva, acabar amb la democràcia establint un perillós canvi de model en la relació dels ciutadans amb l'Estat i els seus governants: no debades el president Bauzá no pot sortir al carrer sense ser escridassat.

Vull somiar el demà
sense la nosa ni el pes
d'un vent caduc
que entela els ulls
I els lleva força i delit per lluitar

Miquel Martí i Pol

FESTES D'ÀMBIT GENERAL DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS 2014

1 de gener	Cap d'Any	dimecres
6 de gener	Dia de Reis	dilluns
1 de març	Diada de les Illes Balears	dissabte
17 d'abril	Dijous Sant	dijous
18 d'abril	Divendres Sant	divendres
1 de maig	Festa del Treball	dijous
15 d'agost	Assumpció de Maria	divendres
1 de novembre	Tots Sants	dissabte
6 de desembre	Dia de la Constitució	dissabte
8 de desembre	Immaculada Concepció	dilluns
25 de desembre	Nadal	dijous
26 de desembre	Segona festa de Nadal	divendres

A més, s'hi afegixen dues festes d'àmbit local

BENVINGUT 2014!

www.ib.ccoo.es

Transparencia y firmeza ante la campaña de hostilidad de algunos medios de comunicación

Contar lo que hacemos, reivindicar el sindicato

FERNANDO LEZCANO
SECRETARIO CONFEDERAL DE ORGANIZACIÓN
Y COMUNICACIÓN

No son meses, son años los que llevamos recibiendo ataques, descalificaciones y calumnias de ciertos grupos de comunicación, fuertemente comprometidos con el proyecto político conservador. En algunos casos, estos medios de comunicación se sitúan extramuros de la democracia y arremeten sin miramientos contra pilares básicos del ordenamiento constitucional, recurriendo a conductas y lenguajes propios de la derecha más extrema.

Lo hemos dicho en más de una ocasión: cuando cometemos un error, rectificamos; si observamos alguna práctica irregular la corregimos; y si alguno de nuestros representantes en la actividad pública del sindicato se extralimita en sus funciones y vulnera la norma estatutaria, acabará fuera del mismo. Somos una organización con un millón de personas afiliadas y somos conscientes de que estas cosas, excepcionalmente, pueden ocurrir.

Pero conviene hacer dos precisiones: la primera, que la historia de CC OO y su trabajo hoy es motivo de orgullo para quienes pertenecemos a este sindicato, y si me apuran para los millones de personas a las que representamos;

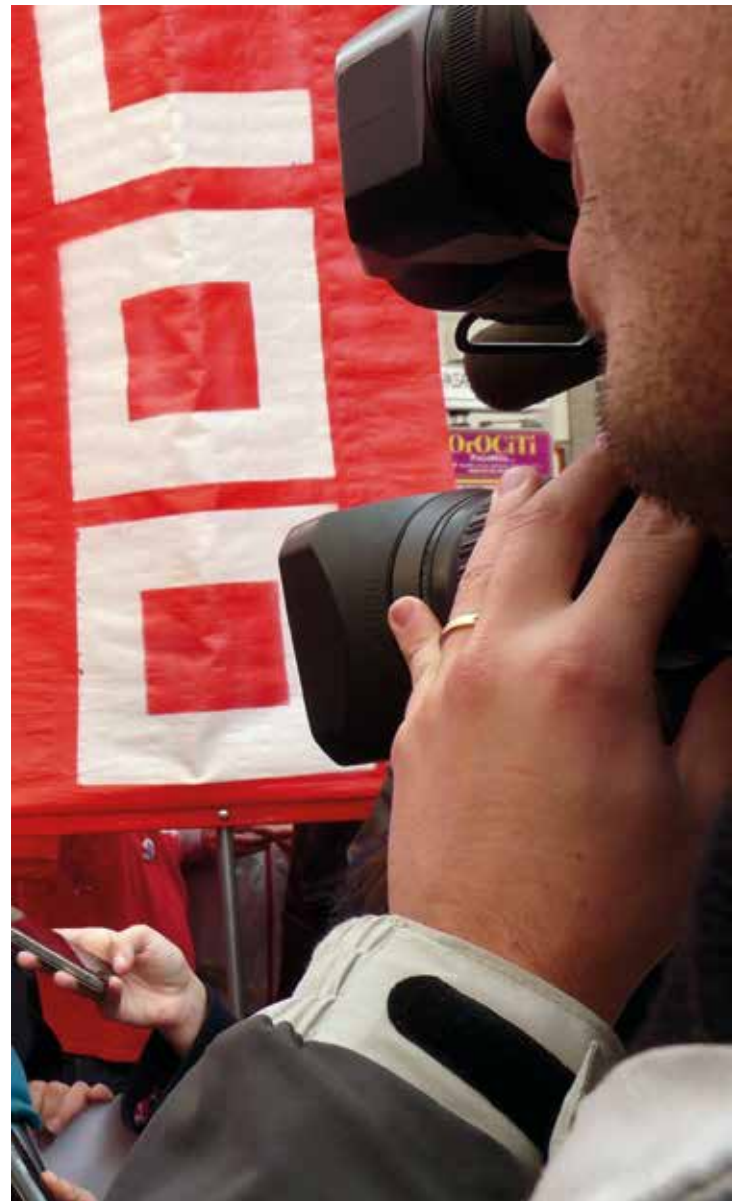
y la segunda, que hay que juzgar a cada cual por lo que hace, evitando extender la tinta del calamar a todo el movimiento sindical. Y es que, más allá de nuestros errores, a estos medios de comunicación y a buena parte del pensamiento conservador, lo que realmente les ocupa es acabar con el sindicalismo de clase, porque es incompatible con la estrategia de la derecha, y porque es la principal herramienta de las trabajadoras y los trabajadores para defender sus derechos en medio de la ofensiva neoliberal.

Más necesarios que nunca

Las sociedades avanzadas, aquellas en las que mejores condiciones de vida y de trabajo conocen sus ciudadanos, no son sino sociedades con sólida presencia de los sindicatos. El desarrollo del Estado de bienestar, la salud de los sistemas públicos de protección social, las pensiones, los servicios públicos o el equilibrio de las relaciones laborales en sectores y centros de trabajo, no serían una realidad sin la intervención decidida y la presencia constante del movimiento sindical. Aquellas sociedades que no cuentan con sindicatos fuertes observan muy diferentes y sensiblemente peores condiciones de vida. Incluso en países como el nuestro, es fácil constatar las diferencias entre sectores y empresas que disponen (o no) de sindicatos consolidados y actividad sindical en su seno. CC OO se propone en el próximo periodo reforzar su presencia

en los centros de trabajo y en la sociedad con una agenda reivindicativa centrada en la reactivación de la economía y el empleo; los sistemas públicos de protección social –con especial atención a las pensiones–; la modificación de los Presupuestos Generales del Estado 2014 para orientarlos hacia la creación de empleo y la atención a las personas; la negociación colectiva como herramienta básica para defender los derechos de trabajadores y trabajadoras –frente a los intentos de la reforma laboral de convertirla en papel mojado–; la defensa de los servicios públicos –sanidad, Educación y políticas sociales– frente al acoso privatizador que la derecha ha puesto en marcha en las CCAA; y un impulso de renovación política capaz de abrir un nuevo tiempo democrático.

La agenda de trabajo de CC OO debe ser compartida por toda la organización, debe recorrer todas y cada una de las estructuras del sindicato, debe llegar a su afiliación, pero tiene que convertirse igualmente en fuente de información para que la conozcan los medios de comunicación y la ciudadanía. Tenemos que contar lo que hacemos. Somos la primera organización social de este país, y hemos de reivindicar con fuerza nuestra capacidad de reivindicación y propuesta, convencidos de que el mejor antídoto ante la campaña indiscriminada contra el sindicalismo activada por el poder mediático conservador, es la acción del sindicato, la presencia de CC OO en el corazón de los conflictos laborales y su alternativa como instrumento de negociación y diálogo para resolver los mismos.

Nuestra hoja de ruta no tiene descanso. Hasta final de año, peleando por reorientar los objetivos presupuestarios para 2014, las pensiones públicas y los convenios colectivos. Y a partir de enero, sumaremos a este plan de trabajo una sostenida campaña en los centros de trabajo, para apoyar a las secciones sindicales y a los comités de empresa, escuchar sus demandas y elaborar programas

de acción con las principales exigencias que nos planteen. Así, iniciaremos un camino de largo recorrido en la perspectiva de las elecciones sindicales que en el último trimestre de 2014 se concentrarán con mayor intensidad y que nos volverán a poner a prueba ante millones de trabajadoras y trabajadores. Ahí reside la legitimidad democrática de CC OO. Y nadie puede relajarse.

és públic
és teu
#espúblicoSálvalo

Salva-ho

SECRETARIES

Factor de sostenibilidad y revalorización de las pensiones

CARMEN DÍAZ DE LA JARA
SECR. ACCIÓN SINDICAL

El Anteproyecto de Ley reguladora del factor de sostenibilidad y del índice de revalorización del sistema de pensiones de la Seguridad Social, que presenta el Gobierno, se aparta una vez más claramente del mandato recogido en la Ley 27/2011, de reforma de las pensiones, nacida del Acuerdo de diálogo social suscrito por sindicatos, empresarios y gobierno, respecto a lo que debe ser el Factor de Sostenibilidad y que la Ley recogía para su debate e implementación para el año 2027, fecha en la que se preveía que el factor demográfico supondrá un mayor número de pensionistas. El Anteproyecto de Ley se presenta por parte del Gobierno como la

única forma de mantener nuestro actual sistema de pensiones. La propuesta consiste en el cálculo de un índice basado en la evolución de la esperanza de vida a los 67 años de edad, que formaría parte de la actual fórmula establecida para la obtención de la base reguladora de la pensión, de modo que en función de cómo evolucione la esperanza de vida a partir de un año concreto, si crece la esperanza de vida (como viene ocurriendo hasta hoy en día) será inferior a 1 y si disminuye será superior a 1, el resultado obtenido se multiplicaría a la cuantía resultante de la pensión, de tal forma que cuando la esperanza de vida tienda a aumentar, la cuantía de la pensión se reduce y viceversa, y su puesta en marcha se aplicaría en el 2019 y sólo afectaría a los nuevos pensionistas reconocidos a partir de esa fecha, siendo revisable cada 5 años.

En lo que respecta al Índice de Revalorización de las Pensiones, consiste básicamente en sustituir la actual fórmula de revalorización, que toma como referencia la evolución de la inflación real, por una fórmula diferente que tiene

en cuenta además de la inflación otros elementos.

La fórmula propuesta contiene el establecimiento de un suelo mínimo de revalorización de las pensiones situado en un 0,25% y un techo de revalorización máximo en el IPC + 0,25%.

Si se pusieran en marcha las propuestas presentadas por el Gobierno, tal y como se han presentado, sin medidas adicionales de mejora de ingresos que corrigieran total o parcialmente sus efectos, supondrían una pérdida probable de poder adquisitivo de las pensiones de entre un 14,8% y hasta un 28,3% durante los próximos 15 años.

Desde CCOO consideramos que con estas dos medidas el Ejecutivo no hace frente a los verdaderos retos del sistema de pensiones. España gasta hoy en pensiones cerca del 10% del PIB, casi 3 puntos menos que la media de la UE, y así mismo tiene una edad

legal de jubilación de las más elevadas, 65/67 años, y una edad real por encima de los 63,8. Es el país donde la edad real de jubilación ha crecido más en los últimos años, y por lo tanto tendremos que centrarnos en que las causas del déficit del sistema son producidas por la crisis que ha destruido 1,5 millones de empleos, menos que en el 2007; las bases de cotización,

que se resienten por la caída de los salarios; y el empleo más precario: el SMI pierde poder adquisitivo, lo que afecta a las cuentas de la Seguridad Social.

“La evolución demográfica, la creación de empleo y la productividad son importantes para la sostenibilidad de la Seguridad Social”

La evolución demográfica es importante para la sostenibilidad económica de la Seguridad Social, pero tienen mucha más importancia otros factores como la creación de empleo (volumen de cotizantes), la calidad del empleo (niveles salariales y de cotizaciones) y la productividad (innovación y formación).

Nuestro sistema de pensiones

tiene dos retos diferentes que exigen respuestas distintas. El primero es grave pero coyuntural, se trata del déficit que presenta el sistema debido a la crisis y a la destrucción de empleo, y esto exige actuaciones en el corto y medio plazo orientadas a mejorar los ingresos, pero no una reforma estructural como la presentada por el Gobierno.

El segundo reto es más estructural, se trata de la llegada a la jubilación en las próximas tres décadas de las generaciones más numéricas de la historia de España. Situación conocida y previsible. Este reto precisa de actuaciones anticipadas, y con esa orientación trabajamos desde amplios y, en ocasiones, difíciles consensos, desde hace al menos 20 años.

La movilización sindical ha contribuido al rechazo unánime de toda la oposición al proyecto de ley presentado por el Ejecutivo y que los grupos políticos introduzcan en el debate parlamentario varias de las propuestas alternativas presentadas por el sindicato.

CCOO exige al Gobierno respeto al Pacto de Toledo y un verdadero proceso de negociación en materia de pensiones, y para ello pedimos la retirada del Índice de Revalorización de las Pensiones y reconducir la propuesta del Factor de Sostenibilidad en los términos de equilibrio acordados en la última reforma de la Seguridad Social del año 2011.

Un decebedor Pla d'Ocupació

SILVIA MONTEJANO
SECR. D'OCUPACIÓ, FORMACIÓ I JOVENTUT

El passat mes d'abril, el president José Ramón Bauzá anuncià, a so de bombo i platerets, l'elaboració d'un Pla d'Ocupació que ajudaria a millorar la situació laboral i econòmica de la nostra comunitat autònoma. Doncs bé, set mesos després, el Govern de les Illes Balears ha presentat als agents socials i econòmics l'Esborrany del Pla

d'Ocupació de les Illes Balears 2013-2017 que, segons el Govern, és una proposta realista que compta amb una partida pressupostària suficient per dur-se a terme durant els 5 anys que s'han establert, i "adaptable a les propostes de millora que es puguin introduir". Una opinió molt diferent a la que té CCOO, una vegada examinat el document.

És cert que la proposta recull les mesures que vénen traçades des de l'àmbit estatal i que haurà de desenvolupar el SOIB, però sorprèn que el Pla no aporti cap mesura pròpia i es limiti únicament a recollir el que ja ve manat a nivell nacional.

Tampoc es desprèn del Pla que existeixi una aposta clara i concisa per recuperar les ocupacions

estables, amb garanties i drets laborals. Al contrari, l'esborrany fomenta l'ocupació precària amb contractacions a temps parcial. A més, és del tot inacceptable la proposta que les persones desocupades perceptores de prestació facin treballs temporals de col·laboració social; això és, posar el col·lectiu a exercir funcions, com per exemple el manteniment de jardins o la neteja de carrers, sense cap tipus de contractació i sense generar un nou dret per accedir a la prestació de desocupació.

Curiosament, el que sí es troba especificat són les mesures encaminades a facilitar la generació

d'ocupació en determinades àrees o sectors concrets, o el que és el mateix, dotar de fons econòmics a empreses privades atenent les seves necessitats i que dubtosament generaran ocupació a llarg termini, arribant en determinats casos a destruir-ne.

Amb tot, emperò, el més descarat prové del bloc d'objectius que es denomina "Foment del creixement econòmic i de la creació d'ocupació mitjançant l'adopció de reformes estructurals": no és cap altra cosa que aprofitar el

“Sorprèn que el Pla no aporti cap mesura pròpia i es limiti a recollir el que ja ve manat a nivell nacional”

Pla d'Ocupació per incloure-hi reformes mitjançant lleis ja aprovades o d'altres que estan en tràmit. Una inclusió, si més no, interessant, sobretot si tenim

en compte que fins ara aquest tipus de reformes s'han aprovat unilateralment i sense comptar amb l'acord dels agents socials. Desconeixem quins són els motius pels quals hagin pogut pensar

que la posició del sindicat respecte d'això ha canviat, res més lluny de la realitat, volem que quedi ben clar que si fins ara no hem estat d'acord amb les seves reformes, la nostra opinió no ha mudat.

En el document esborrany hi ha, a més, altres mancances alarmants com ara que les línies específiques d'actuació no estan quantificades econòmicament, així com tampoc ho estan el nombre de persones beneficiàries.

Arribats a aquest punt, és evident que estam xerrant d'un programa polític carregat d'ideologia, i no d'un Pla d'ocupació que suposi una aposta ferma per incentivar la generació de llocs de treball.

Un Pla d'Ocupació ha de recollir mesures efectives tant per les persones aturades com pels treballadors i les treballadores dirigides a la creació d'ocupació, combatent la temporalitat i la precarietat laborals i, al mateix temps, que propiciï la tan desitjada reactivació econòmica de les Illes Balears, i ajudi, si pot ser ja per sempre, a canviar de model productiu.

Crisi i condicions de treball

ROGELIO MARÍN

SECR. DE SALUT LABORAL I MEDI AMBIENT

Els efectes de la tan esbombada crisi sobre els treballadors i treballadores han tengut el seu primer reflex en un insuportable augment de l'atur en tots els col·lectius, tant en el sector públic com en el privat. Paral·lelament, la inestabilitat laboral ha fet augmentar els casos de risc en salut laboral.

Des de CCOO i des de la Secretaria de Salut Laboral hem volgut conèixer el més feientment possible la situació que viuen a les seves empreses els treballadors i treballadores de les Illes i com els està afectant la crisi en la Salut Laboral i la Prevenció.

Des del Gabinet de Salut Laboral, i davant la impossibilitat d'arribar a tota la població treballadora en els seus propis centres de treball, vàrem orientar un qüestionari a través dels delegats i delegades de prevenció de CCOO. Els motius per elegir-ho: per ser treballadors, personal sensibilitzat i format vers la salut laboral i com a coneixedors de la prevenció a les seves empreses.

L'informe va llançar, entre altres, els resultats següents:

-La crisi econòmica i financera ha provocat la major destrucció d'ocupació al nostre país.

-El 80% de les empreses han patit reduccions de plantilla, especialment greus en els sectors de neteja i construcció.

La inestabilitat laboral està permetent un nou control sobre els treballadors i treballadores basat en la submissió i en l'acceptació de l'explotació. De fet, més del 50% dels enquestats manifesten por a perdre la feina, amb la qual cosa acceptarien qualsevol condició de treball.

Així mateix, la profunda flexibilització de l'ocupació ha ajudat a instaurar una precarització del treball

i una pressió sobre els treballadors que, tot i tenir drets, no tenen condicions per exigir-los, com per exemple no poder gaudir dels dies de descans setmanal o agafar-se un dia per motius familiars.

L'informe també va detectar un augment dels ritmes de treball o acumulació de noves tasques, així com manca de personal per a l'execució de labors que abans es feien amb un nombre més gran de treballadors, principalment en els sectors de sanitat, neteja i banca. Aquest excés de càrregues de treball té conseqüències summament negatives pels treballadors, a més d'haver comportat una major incidència en els problemes musculoesquelètics.

D'altra banda, en tots els sectors es reconeix l'ocultació dels accidents de treball. La manera més habitual és passar-los com a contingència comuna. La connivència entre empreses i mútues per a l'ocultació d'accidents de treball (AT) i malalties professionals (MP) es plasma en l'opinió de funcionament d'aquestes manifestada pels delegats i delegades de prevenció.

Entre d'altres, l'informe destaca l'empitjorament de les exposicions a problemes psicosocials i a un pitjor estat de salut mental: mal ambient laboral com a generador d'estrès (tracte autoritari, males formes per part dels superiors, ambient tòxic entre companys, competència deslleial, inseguretat en l'ocupació etc.).

Més de la meitat dels delegats afirmen que les seves empreses han aplicat la Reforma Laboral. Els ERO i l'abaratiment de l'acomiadament són els efectes de la reforma que més han manifestat els delegats. Respecte als convenis col·lectius, la reforma ha reforçat la capacitat unilateral de l'ocupador per modificar les condicions de treball en individualitzar la negociació de les condicions laborals. Tres de cada

deu delegats han estat testimonis de l'aplicació d'aquesta negociació fora de conveni a les seves empreses, en aquests casos la inaplicació o la retirada dels articles referents a la prevenció i la salut laboral són norma comuna. A l'últim, des de CCOO també denunciem la paralització d'activitats preventives.

Les empreses relaxen les seves polítiques en prevenció, no s'implanten mesures correctores i es redueixen inversions en la millora d'equips de treball i protecció.

És el moment de donar prioritat als temes de salut laboral:

-En la Negociació Col·lectiva, de manera que no s'utilitzi la conjun-

tura per eliminar els recursos, les accions i la gestió preventiva a les empreses.

-Exigir a totes les empreses que han patit reduccions de plantilla, noves avaluacions de risc en què es reflecteixin les noves condicions de treball.

-Reivindicant el compliment dels drets sindicals dels delegats i delegades de prevenció, tal com recull l'LPRL.

-Reclamant a l'administració pública el control sobre les empreses per tal que tinguin al dia les avaluacions de riscos. En el cas que es prevegin canvis substancials de l'organització i les condicions de treball, el control sobre la conseqüent planificació preventiva.

-Impulsant dins l'empresa plans d'acció preventiva reals i efectius contra els riscos psicosocials, amb la participació dels delegats i delegades de prevenció.

-Reivindicant que les empreses garanteixin la informació i la transparència als seus treballadors. -Exigint a les empreses que compleixin les inversions preventives per a la millora de les condicions de treball.

-Per al compliment de l'LPRL, instar perquè des de la Inspecció de Treball i Seguretat Social es desenvolupi un programa específic de vigilància a les empreses que han tengut reduccions importants de plantilla.

QUEREMOS QUE VIAJES

ESPECIAL COLECTIVO

CCOO

CONSIGUE HASTA UN 8% dto.

COSTA CARIB
ISLAS CARIB
BALEARES TURGO
CRUCEROS NUL YOR.
TAILANDIA CIRCUITOS
GRANDES VIAJES
MEDITERRANEO
CANARIAS
EUROPA
TÚNEZ
Y MUCHO MAS

Descuento directo del 6% y descuento del 8% reservando con más de 45 días de antelación aplicables en paquetes de mayoristas propios del grupo Barceló, excluyendo tasas y gastos de gestión. No acumulable con otras campañas, ofertas o descuentos de pertenencia a otros colectivos. Consulte condiciones en su tienda Barceló Viajes.

Información y reservas:

C/De Lluçmajor, 63 (Es Molinar-Portixol)

Tel. 971 24 18 38

pmi-molinar@barceloviajes.com

Barceló
VIAJES

SECRETARIES

La esencia de la existencia de las mujeres

EVA CERDERIÑA

SECR. DE POLÍTICA SOCIAL E IGUALDAD

Soy sindicalista. Por lo tanto, según algunos tertulianos, periodistas y políticos profesionales, soy vaga y maleante; como comentaba hace unos días en un artículo Iñaki Gabilondo: “en este maldito país se puede ser lo que se quiera, pero no sindicalista”.

Soy trabajadora, y en consecuencia un poco más pobre que ayer pero menos que mañana: según el Ministerio de Hacienda, el salario medio de los/as trabajadores/as bajó un 2,5% en 2012; y eso a pesar de que el ministro del ramo, el señor Montoro, señaló en su momento que “los salarios no están bajando, están moderando su crecimiento”.

Si mi presente es oscuro, el futuro lo será todavía más, y todo gracias a dos artilugios –difíciles de entender, la verdad–: el índice de revalorización de pensiones y el factor de sostenibilidad, que en la práctica suponen que las pensiones sufrirán una pérdida de poder adquisitivo que oscilará entre un 14,8% y un 28,3% durante los próximos quince años.

Soy, además, mujer: Por ello no debería extrañarme que algunos me califiquen como “zorra”. Pero no seamos mal pensadas, y apreciemos el calificativo en su justa acepción: el exjuez de la Audiencia Nacional Del Olmo (un hombre, claro está) expone entre las consideraciones de una sentencia que “llamar zorra a una mujer no es delito, ni falta ni nada, porque quien usa ese adjetivo en realidad lo que quiere decir es que dicha mujer es astuta y sagaz”. ¡Uf, que alivio! Ante este panorama, es comprensible que mi estado de ánimo sea más bien bajo pero, como se suele decir, Dios aprieta pero no ahoga, y gracias a san Gallardón y al excelentísimo arzobispo de Granada, he encontrado la verdadera razón de mi existencia, el único fin y objetivo de mi femenina vida: casarme, ser sumisa y procrear, en este orden. El ilustrado ministro Gallardón opina que para que la mujer sea de verdad, completa, debe tener hijos, parir; ésta es nuestra finalidad principal. Me sentí tan reconfortada con estas palabras que casi me olvido de la subida de las tasas judiciales aprobadas por

Ilustración de Diana Raznovich

Gallardón y que impiden que pueda reclamar mis derechos como trabajadora y como ciudadana. Mi ajetreada existencia y mis vanos intentos de conciliar vida laboral y personal me han impedido leer con detalle, como se merece, la obra recientemente publicada por la editorial del Arzobispado de Granada cuyo título reza así Cásate y sé sumisa, pero las referencias comentadas en la prensa han supuesto una guía y una luz: “tendrás que aprender a ser sumisa. O sea, a ponerte debajo, porque tú (mujer) serás la base de vuestra familia. Quien sostiene el mundo es el que está debajo, no el que se pone por encima de los

demás”. Otras perlas que comenta la autora en una entrevista es que “la mujer, con su dulzura, despierta los mejores sentimientos del hombre, como en el amor cortés, y evita el lado animal del hombre”. Señala igualmente cual debe ser el

“La reforma del PP supone un ataque frontal contra la libertad, la dignidad y la integridad de las mujeres”

rol de la mujer en una pareja: “mostrar al hombre que el bien y la belleza es posible, la mujer puede ser como Beatriz para Dante, un anticipo del paraíso que hace que la casa se convierta en un lugar hermoso para alojarse”. Y nos anima en nuestra tarea porque el hombre es seducido por la belleza de una mujer capaz de soportar. Conclusión: olvidémonos de la prima de riesgo y de otras zaran-

dajas y dediquemos nuestra fútil existencia a “mantener unidos todos los papeles que tiene una mujer moderna: mujer, madre, trabajadora, mujer de fe que cultiva el espíritu, pero a la que le gusta también cuidar su cuerpo”. Amén. Ante este retroceso ideológico y normativo, nosotras, las mujeres, manifestamos nuestro rotundo rechazo. Un retroceso que se refleja igualmente en la anunciada reforma normativa que el gobierno del PP pretende realizar en relación a la interrupción voluntaria del embarazo; un proyecto que niega y penaliza el derecho de las mujeres a decidir libre y responsablemente sobre su maternidad. Una reforma que supone un ataque frontal contra la libertad, la dignidad y la integridad de las mujeres.

La actual Ley Orgánica 2/2010, de salud sexual y reproductiva y de la interrupción voluntaria del embarazo, permite y ampara la autonomía y la libertad de las mujeres en relación a nuestra sexualidad, a decidir sobre la maternidad y, por tanto, al aborto. Equipara además la salud sexual y reproductiva a cualquier otra área de la salud pública, garantizando la equidad en el acceso y la disponibilidad de métodos anticonceptivos y de educación sexual al conjunto de la ciudadanía. Defendemos nuestro derecho a la libre decisión sobre la maternidad y reiteramos la responsabilidad del Gobierno, en un Estado democrático, de garante de los derechos de las mujeres.

FRANCESC MELLADO
SECR. DE COMUNICACIÓ

Els darrers temps hem pogut comprovar un atac directe a la utilitat de la gestió i al prestigi dels serveis públics, i per això avui més que mai cal dignificar la feina dels treballadors i treballadores que els presten i defensar el paper del que és públic en l'Estat de benestar que tant ens costa preservar. La retallada de pressuposts en serveis i inversions públiques són una altra ofensiva als fonaments de l'Estat de benestar que no només cerca assolir una forma de

Defensem els serveis públics

viure digna per als ciutadans sinó que també és garant d'equitat i de redistribució. Les polítiques d'austeritat defensades pels nostres governants s'han mostrat contraproduents per a superar la crisi, malgrat venguin reforçades per un discurs determinista ultraliberal, marcat pel mantra que aquesta és l'única sortida. La realitat és tossuda i ens demostra, dia rere dia, que hi ha manco gent fent feina, més empreses que fan fallida i un augment destacable de la pobresa i de la precarietat laboral. L'increment del nombre de ciutadans que són exclosos del sistema, sense cap xarxa de protecció que els empari, augmenta de manera contínua i ja arriba a xifres escandaloses. Des del moviment sindical no ens cansam de repetir que l'atur i la manca de creació d'ocupació són

el principal problema i el principal repte, ja que de la seva solució dependran l'equilibri fiscal i la reactivació econòmica. Les retallades no fan més que afegir llenya al drama de l'atur; i com a mostra, la dada que a l'Estat espanyol s'han perdut prop de cinc-cents mil ocupacions públiques. Aquesta esquilada, que incideix amb tota claredat en el deteriorament dels serveis públics, té un efecte alhora pervers i programat: convèncer la ciutadania de la inutilitat d'aquests serveis i crear un estat d'opinió contrari a tot allò públic –inclosos els empleats públics– abonant el terreny per garantir-ne

la seva eliminació. Des de CCOO defensam igualar la despesa pública a la mitjana dels països de la zona euro (inferior a Espanya en un 6,3 per cent del PIB), per la qual cosa és necessària una reforma fiscal efectiva que tenguem com a objectiu l'augment dels ingressos i que alhora lluiti contra el frau i contra l'economia submergida. Cal aturar d'una vegada la creuada dels governs de dretes a tot l'Estat

“Des de CCOO defensam igualar la despesa pública a la mitjana dels països de la zona euro, inferior a Espanya en un 6,3%”

que, sota el parany de la reducció del dèficit i d'eixugar el deute, l'únic que cerquen és transferir renda pública a mans privades perquè, d'aquesta manera, allò que per pròpia definició és de la

ciutadania, passi a ser d'un pocs. És necessari, entre tots, revertir la situació.

Dit això, podem assegurar que la contribució sindical ha estat decisiva per aconseguir la fonamentació del model de benestar social de què hem gaudit els darrers anys, i que molt manco s'hagués assolit sense la lluita dels treballadors i treballadores d'ençà que s'instaurà la democràcia al nostre país.

Ara toca lluitar per la reversibilitat dels retrocessos patits els darrers temps. Des de CCOO som conscients que el nostre paper no tan sols es limita a garantir unes relacions laborals òptimes, sinó que també reivindicam la millora de les condicions de vida de la classe treballadora en particular i de tota la ciutadania en general; amb tot, per assolir aquest objectiu volem afavorir la complicitat mútua entre la societat i les organitzacions sindicals que la representen.

Avaluació de l'impacte de la reforma laboral

Aquesta normativa no és un instrument eficaç per revertir l'elevada segmentació del mercat de treball balear

GABINET TÈCNIC

CONFEDERACIÓ CCOO ILLES BALEARS

El mes de febrer de l'any 2012 es va aprovar per RDL la segona reforma laboral, presentada amb els objectius prioritaris de foment de la creació d'ocupació i de la reducció de la dualitat del mercat de treball i de la temporalitat contractual. No obstant això, a poc més d'un any i mig del dictat de l'RDL el mercat laboral balear continua patint unes taxes de temporalitat contractual molt elevades alhora que s'agregen les condicions laborals de bona part dels treballadors i treballadores que passen de l'atur a la inactivitat a l'ocupació.

En aquests darrers temps està tenint lloc el debat sobre l'impacte de la reforma laboral, a què des de CCOO IB volem aportar les dades relatives a la contractació registrada per modalitat de contracte. L'interès de les dades rau en el fet que ens permeten observar quines són les condicions d'entrada al mercat laboral tant en l'actualitat i des de l'entrada en vigor de l'RDL 3/2012, com amb anterioritat a la reforma laboral, i quin és el comportament de la demanda, és a dir, de les empreses.

Segons les dades de contractació facilitades pel SOIB, entre els mesos de gener i novembre de l'any 2013 s'han acumulat a les Illes Balears un total de 304.268 contractes dels quals han estat temporals o de durada determinada el 88,3%. A més es donen elements d'elevada rotació laboral: el 47% dels contractes no tan sols han estat temporals sinó que han estat signats per una durada que no supera els tres mesos, el que dona compte de la importància del treball més pre-

cari en les dinàmiques del mercat laboral balear.

Diagnòstic de la situació

El diagnòstic s'agreuja si tenim en compte que, segons la literatura especialitzada, existeixen altres modalitats de treball assalariat atípic i precari, com ara són l'ocupació indefinida a temps parcial—la qual, recordem, sol ser majoritàriament no desitjada— i l'ocupació fixa discontinua, el que eleva la taxa de contractacions atípiques al 95,3%, una proporció que difícilment pot revertir l'alta segmentació del mercat laboral balear, sobretot si tenim en compte que les dades d'afiliació a la Seguretat Social continuen mostrant una destrucció de llocs de feina indefinits a temps complet que amb dades del mes d'octubre ha afectat un total de -4.625 treballadors assalariats (amb una taxa de variació anual del -3,8%).

A més tenim que des de la reforma laboral el nombre de registres de contractes indefinits a

temps complet ha baixat en -264, mentre que les contractacions indefinides parcials, fixes discontinues i temporals s'incrementen de manera notable amb taxes de variació anual del 29,5%, 20,3% i 11%, respectivament. En altres paraules, la reforma laboral no ha impedit la destrucció d'ocupació indefinida ni és un instrument eficaç per revertir l'elevada segmentació del mercat de treball balear.

Un últim apunt per a l'avaluació de l'RDL 3/2012 i del seu impacte en la creació d'ocupació és el relatiu al nombre dels contractes d'ajuda a emprenedors, que s'ha situat en 1.729 amb una escassa quota sobre el total de contractacions de solament el 0,6%.

La xifra és interessant per dos motius: d'una banda, posa de manifest que el problema de les empreses i dels emprenedors no era ni és la regulació laboral, i de

l'altra, eleva la taxa "empírica" de contractació precària si tenim en compte que aquesta modalitat contractual, tot i que teòricament indefinida, comporta un període de prova anual a partir del qual és possible l'acomiadament lliure. Així mateix, la comparació amb l'any 2008 ens mostra que encara ens trobam en una situació greu. Tenim, d'un costat, un nivell agregat d'ocupació molt menor i amb un descens de les afiliacions assalariades al Règim general de la Seguretat Social que ha afectat en aquests cinc anys -48.096 treballadors/es (-15,4%); de l'altre, un total de 82.486 persones registrades a l'atur, 25.504 més que al mes d'octubre de l'any 2008. A l'últim, un menor

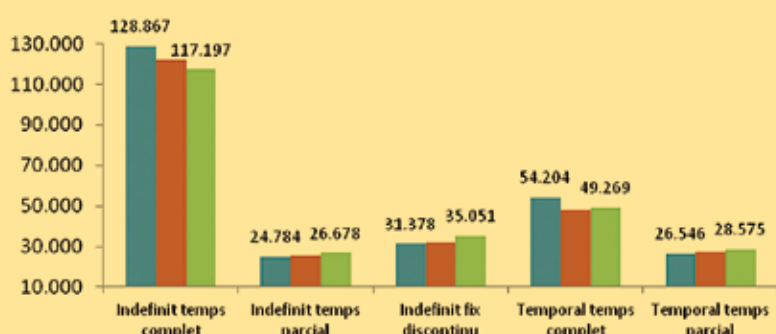
dinamisme de la contractació que, en ser inferior en -38.666 registres, és obvi que encara no està a la par amb l'elevat nivell d'atur existent.

Es posa de manifest (com ja sabíem) que el duríssim sacrifici dels drets laborals dels treballadors i treballadores no ha servit, en termes econòmics, per res. A més, queda demostrat que la reforma laboral conforma el marc idoni perquè les

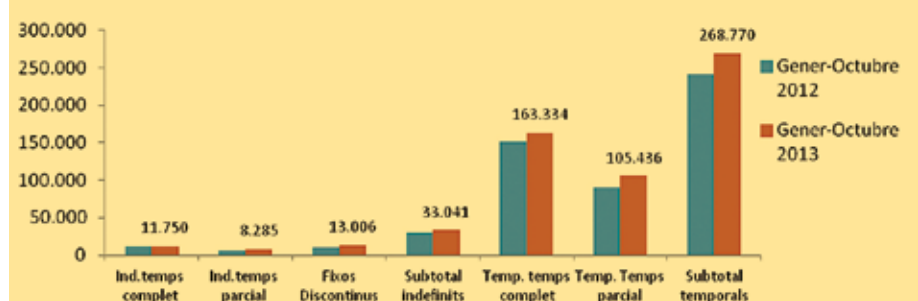
empreses intensifiquin la seva aposta per les contractacions més precàries, sotmetent cada cop més treballadors i treballadores a unes condicions laborals de vulnerabilitat extrema i sense que se solucioni la dramàtica situació de l'atur.

"Es posa de manifest que el duríssim sacrifici dels drets laborals no ha servit, en termes econòmics, per res"

Afiliacions a Règim General per modalitat de contracte. Octubre 2011, 2012 i 2013

Contractes registrats per modalitat. Dades acumulades gener-octubre 2012 i 2013, Illes Balears.

MOBILITZACIONS

13-J: Manifestacions per una Europa més social i l'exigència d'un canvi de polítiques

El propassat 13 de juny, centenars de manifestants varen recórrer els carrers del centre de Palma, de Maó i d'Eivissa convocats per CCOO i UGT sota el lema "Per una Europa més social i democràtica, per l'ocupació i la protecció social", en el marc de la setmana de mobilització europea a instàncies de la Confederació Europea de Sindicats (CES) que reclamava una Europa "amb forta dimensió social i polítiques urgents per reactivar

l'economia i la creació d'ocupació".

A la manifestació a Palma, la secretària general de CCOO, Katiana Vicens, va remarcar que amb la protesta es volia traslladar als caps d'Estat de la UE "el malestar per les conseqüències de les seves polítiques perniciosos pels ciutadans". Vicens criticà que els nivells de pobresa continuen creixent, "quan ja hem assolit el 27%", ben igual que els nivells de desigualtat "que estan augmentant com a

conseqüència de les polítiques d'austeritat imposades des d'Europa".

Segons indicà Vicens, les recomanacions europees al Pla d'Estabilitat espanyol es basen en tres punts: aprofundir en la reforma laboral desregulant més el mercat de treball amb l'eliminació de drets i més flexibilitat; revisió d'impostos amb l'apujada de l'IVA fins al 26%; i allargar l'edat per a la jubilació així com endurir encara més les condicions per a la jubilació anticipada.

29-S: Clam social sense precedents a favor de l'educació sense imposicions

Una multitudinària "marea verda" de cent mil persones, la manifestació més nombrosa de la democràcia a les Illes, va protestar pels carrers de Palma sota el lema "Contra la imposició, defensem l'educació". A Menorca en foren 8.000, 500 a Formentera, i a Eivissa, 10.000 persones que demanaven "diàleg, consens i negociació" en temes que afecten l'educació.

La mobilització del 29 de setembre va demanar al carrer el que, ara per ara, no s'ha aconseguit a la mesa de nego-

ciació: diàleg i consens en els temes educatius, en concret en l'aplicació del decret de trilingüisme, TIL, motiu pel qual els docents balears duïen dues setmanes de vaga indefinida que, a data del tancament d'aquesta edició, del mes de desembre, tot i estar suspesa, encara no s'ha desconvocat. A les reivindicacions dels docents s'afegiren que la Conselleria havia de negociar més recursos destinats a beques, llibres, professors de suport, etc., així com la retirada de la Llei

de símbols i dels expedients als tres directors de Menorca. Pel secretari general de la Federació d'Ensenyament de CCOO, Antoni Baos, la protesta fou "una victòria contra el TIL i contra la LOMCE del ministre Wert". Malauradament, les converses entre el comitè de vaga i la Conselleria es varen reemprendre sense donar fruits. Els docents continuen demanant una educació "sense imposicions i consensuada amb la comunitat educativa".

23-N: La Cimera Social surt al carrer en defensa del que és públic i de les pensions

El dissabte 23 de novembre la ciutadania balear va sortir al carrer convocats per la Cimera Social, de què és part CCOO, en una marxa que, sota el lema "Utilitza la teva força", es va fer arreu de més de 70 ciutats d'Espanya i que a Europa fou organitzada per la Confederació Europea de Sindicats (CES) per demanar un Pla d'Inversions Europees que ajudi els ciutadans a sortir de la crisi. A Palma els manifestants corejaren

consignes de denúncia de la política antisocial del PP i defensaren els serveis públics i les pensions.

La secretària general de CCOO, Katiana Vicens, en la capçalera de la protesta a la plaça d'Espanya, va declarar que el Govern del PP "està utilitzant la crisi econòmica per aplicar una política neoliberal a ultrança que no li és aliena i que a més a més regeix el destí d'Europa. Una política que anteposa l'interès

privat a l'interès general, que incrementa les desigualtats i es desentén del ciutadà".

CCOO, juntament amb altres organitzacions socials i sindicats que conformen la Cimera Social de les Illes Balears, va participar activament en la protesta que va finalitzar a la plaça de Cort, amb pancartes diverses al·lusives a la defensa dels serveis públics i de les pensions, a més d'altres en contra del copagament sanitari i de la reforma local.

MOBILITZACIONS

400 treballadors del grup BMN en contra de l'ERO i en defensa dels llocs de feina

Devers uns 400 empleats de Banc Mare Nostrum (BMN-Sa Nostra) es concentraren davant l'oficina de Sa Nostra de l'avinguda Jaume III de Palma el 28 de maig en protesta per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que preveia acomiadar uns 900 treballadors i treballadores a tota l'entitat, que a les Balears compta amb 1.200 treballadors i prop de 200 oficines repartides per tot l'arxipèlag. Aquest era el tercer procés de reestructuració del Grup BMN, després de dos ERO i les retallades de salari que ha patit la plantilla en els últims tres anys. Finalment, es va acordar un ERTE fins a 2015, amb prejubilacions i baixes incentivades i sense acomiadaments.

Treballadors de l'hotel Delta es mobilitzaren pel retard reiterat de les seves nòmines

El passat 19 de setembre el Comitè d'empresa de l'Hotel Delta, gestionat actualment per l'empresa Kross Hotels, decidí realitzar una sèrie de mobilitzacions davant el retard reiterat en l'abonament dels salaris mensuals als treballadors i treballadores. Des que s'inicià la gestió de l'Hotel Delta per part de l'empresa Kross, l'empresa ha vingut pagant els salaris de manera fraccionada, irregularment i amb retard de forma reiterada. Novament, el 21 de novembre els treballadors dels hotels Delta i Kross reclamaren el pagament dels salaris i en assemblea van acordar interposar les reclamacions de quantitat davant la jurisdicció competent.

Els treballadors de TRAGSA i l'Expedient de Regulació d'Ocupació

L'ERO que el Grup Tragsa presentà el 30 de setembre per a 1.639 dels seus gairebé 9.858 treballadors, afectarà a les Balears el 26% de la plantilla (26 persones). El Grup Tragsa forma part de l'holding d'empreses de la Societat Estatal de Participacions Industrials (Sepi), i està constituït per Tragsa, empresa matriu fundada el 1977 per a l'execució d'obres, serveis i emergències, i la seva filial Tragsatec, creada l'any 1990 per a la realització de projectes d'enginyeria.

CCOO instà l'Ib-salut i Creu Roja a aconseguir un conveni de col·laboració singular

La Federació de Sanitat i Sectors Sociosanitaris de CCOO demanà un "missatge inequívoc de seguretat i tranquil·litat per als més de 80 professionals que veien perillar els seus llocs de feina. El 25 d'octubre la plantilla de l'hospital Creu Roja va protestar pel seu tancament i n'exigí la continuïtat. El secretari d'Acció Sindical de la Federació de Sanitat de CCOO, Manel García, va assenyalar aleshores que la continuïtat de l'hospital "no és només un deute moral, és una necessitat de la sanitat pública de les Illes concertar amb Creu Roja". El propassat 2 de desembre l'Ib-Salut i l'hospital Creu Roja signaren el conveni singular per integrar el centre a la xarxa hospitalària pública de les Balears.

Protesta per la creació del Consorci de Serveis Socials i Sociosanitaris de les Illes Balears

La Junta de Personal i el Comitè d'Empresa de l'Institut Mallorquí d'Afers Socials (IMAS) protestaren ja al mes de juliol per la creació del Consorci de Serveis Socials i Sociosanitaris de les Illes Balears, del qual critiquen que és "una porta oberta a la privatització del servei que n'afectarà la qualitat i les condicions laborals dels professionals". Presentaren al·legacions en contra dels Estatuts i continuaren les mobilitzacions al carrer durant els mesos de setembre i novembre. El 21 de novembre el ple del Consell de Mallorca aprovà la creació del Consorci tan sols amb els vots del PP. La lluita continua.

Els Bombers de Mallorca tocaren fons amb l'incendi d'Andratx

La catàstrofe d'aquest estiu a la Serra de Tramuntana, a més de posar de relleu l'absoluta falta d'atenció quant a la imprescindible prevenció, vigilància i cura que un bé catalogat com a Patrimoni de la Humanitat ha de tenir, també ha destapat la total obsolescència, la falta de mitjans materials i infraestructures d'una altra responsabilitat del Consell com són els Bombers de Mallorca. La falta d'inversions, les retallades, en definitiva, en són els principals causants.

FEDERACIONS

Després de la batalla més digna i d'esperança verda, ens queda...

ANTONI BAOS

SECR. FEDERACIÓ D'ENSENYAMENT

Miris on miris tot ha tornat verd. Després de tres setmanes de vaga, tot ha quedat tenyit d'un verd social i educatiu cent mil vegades més potent i fort que les paraules de justificació que pugui pronunciar el president de la nostra comunitat autònoma o qualsevol altre càrrec del PP.

gades de raó i esperança enfront d'un Govern que aprofita la crisi per trepitjar 40 anys de lluita i victòries laborals i socials.

Som 100.000 persones expressant que volem participar de les decisions que modifiquen el nostre present i, sobretot, el nostre futur i el del nostres fills i filles. La FECCOO és part d'un sindicat que té molt clara la seva missió en defensa dels drets laborals i socials. Per això sempre enfocam la nostra lluita en defensa de la cohesió social, i per això lluitam contra la campanya de divisió que

ja ha posat en marxa el Govern. Avui la imposició del Decret de llengües, TIL, deixa als docents i a les famílies perduts, angoixats i pressionats. Deixa una escola trista i buida d'il·lusió.

I mentrestant, el Govern, com un bou crescut i inconscient, es carrega de noves armes per destruir i enfrontar la comunitat educativa que tanta lluita sana i lliçó democràtica ha donat. Crea noves / velles "fundacions" i campanyes amb doblers públics que, més que educar, fan proselitisme ideològic pur i dur, amb

una clara intenció segregacionista. Fan publicitat amb la mentida, amb el que saben que no és més que una estratègia política per imposar el que tothom amb dos dits de front veu com una aberració pedagògica i inútil.

Per acabar de fermar i imposar aquest projecte pedagògic, el Govern no s'ha acontentat amb fer-ho via decret TIL, sinó que ha anat més enllà intentant convertir alguns membres del Cos d'Inspectors (garants de la universalitat i de la igualtat d'oportunitats) en un cos policial a què ara envien als centres per fiscalitzar els PTIL.

Com saben que les assignatures que s'han d'impartir en anglès són molt més difícils pels alumnes -fet que conduirà a un augment dels suspensos-, el que fan és coartar els docents demanant-los que no suspenguin cap alumne. Però, què vol aquest Govern?

Que els nins i nines aprenguin anglès amb les condicions que ens imposen o que aprovem a tothom enganant així les famílies i la resta de la societat?

També han posat en marxa les proves IAQSE només en competències lingüístiques (i les matemàtiques, no són importants?), amb les que "adornaran" i manipularan uns resultats del TIL que sense cap mena de dubte és impossible que pugui ser positiu a tan curt termini.

Hem de conèixer i reconèixer quant de mal ha generat l'estratègia de provocació i desgast que ha practicat la Conselleria d'Educació des del primer dia fins al darrer. Fins on arriben la imprudència i la irresponsabilitat del Govern? Fins on les seves constants provocacions?

Després de la batalla més digna i d'esperança verda, ens queda... la batalla següent.

Cent mil persones dient una única cosa: ningú pot imposar l'educació que necessitam i volem per als nostres fills. 100.000 persones dient al PP que els vots que els ciutadans dipositam a les urnes no són un xec en blanc perquè es governi d'esquenes al poble. 100.000 persones carre-

Preguntes a la comunitat educativa:

- 1) Com definiríeu aquest curs?
- 2) Com explicau l'actitud del Govern?
- 3) Després de les tres setmanes de vaga, quines victòries i/o fracassos perceps?
- 4) Quins objectius ens podríem marcar com a comunitat educativa?

Albert Abad (Alumne)

1) És un dels cursos més especials que jo recordi. Com a estudiant i ciutadà, he après la lliçó més important de la meua vida: que he de lluitar pels meus ideals, per la meua dignitat, que no he de renunciar a les meves conviccions.

2) Un govern dèspota, autoritari, que menysprea les persones. Un govern que confon governar en democràcia amb dictar. Creuen que tenir la força els fa tenir la veritat.

3) Com a comunitat, com a poble, en sortim més forts que mai. Els joves estan més implicats

que mai en la vida dels seus centres i volen participar de la vida política de la ciutat. Els joves s'organitzaren, i això, pels governants autoritaris, és tot un fracàs que els fa atemorir.

4) Seguir formant en valors els més joves, perquè els fu-

turs polítics no caiguin en els errors esperpèntics en els que està caient aquest Govern. Aquest és el millor objectiu. Seguir fent la feina que s'ha fet fins ara. No podran amb nosaltres!

Laura Calafell (Mestra)

1) Sens dubte, és el més caòtic i difícil des que faig feina com a mestra. El bon funcionament d'un centre requereix de temps per planificar, de debat i consens sobre les activitats i projectes que es duran a terme al llarg del curs i de motivació i convicció per part dels mestres. Aquest curs està sent tot el contrari: el Govern ens està fent improvisar i adaptar-nos a una llei sense temps, sense recursos i sense formació. I el que és més greu: aplicar aquesta normativa és anar en contra de la qualitat educativa per la qual treballam tots els docents.

2) Tant les decisions preses com

l'actitud i la forma d'actuar d'aquest Govern, el situen en l'antítesi d'allò que hauria de ser un

talant democràtic. En concret, el meu col·lectiu, el col·lectiu docent, s'ha vist ignorat, menyspreat, desqualificat i atacat. És molt trist veure que tenim un Govern que governa d'esquenes a la comunitat educativa, que s'ha carregat la cohesió social existent i que menysprea la llengua i la cultura pròpies del seu territori.

3) La victòria principal és haver omplert de significat el terme "Comunitat Educativa". Veure famílies i professionals de l'educació lluitant plegats per una educació de qualitat, fa que em senti orgullosa de pertànyer a aquest col·lectiu i d'haver viscut en primera persona aquestes set-

manes de vaga. Com a mestres hem sabut sortir del nostre cau i trobar-nos per lluitar i defensar allò amb el que creiem. Hem creat una xarxa de treball i comunicació que ara hem de saber conservar.

4) El principal objectiu ha de ser la unitat, unitat que hem comprovat que és possible i efectiva i que, per tant, l'experiència viscuda ha de ser el punt d'inflexió per treballar units d'ara endavant.

Crec que hem de millorar les xarxes de comunicació, crear espais de debat i diàleg i fer prevaldre la confiança mútua. Junts podem aconseguir millorar l'educació i apropar-la a la qualitat que tots desitjam.

FEDERACIONS

Vicenç Rodrigo (Pare)

1) Aquest curs és caòtic i s'ha demostrat que a la Conselleria poca gent sap on "TREPITJA". S'ha implantat de forma unilateral un projecte sense tenir les condicions necessàries (ni estudis ni preparació d'alumnes o professors...), sense comptar amb el parer professional dels docents que ho havien d'executar i amb l'opinió contrària de gairebé tots els col·lectius que formen l'àmbit educatiu.

sibles que provoquen les retallades.

3) La principal satisfacció és l'aixecament de les comunitats educatives en una sola veu, amb una opinió ferma, compromesa i raonable que ha demostrat a l'administració que no volem ser espectadors de les nostres vides ni de la construcció del model educatiu i social en el que han de formar-se els nostres fills/es. No volem, ni podem, ignorar que la societat del demà

2) Això no té explicació raonable perquè el Govern de tots no hauria de governar per una minoria. A més, els governants han demostrat ser insensibles a les reivindicacions de la ciutadania, que se sent maltractada davant les conseqüències irreversibles

es fonamenta ara. Sens dubte, hem fet passes extraordinàries i hem obert portes que mai no hauriem somniat travessar.

4) Mantenir la unitat d'acció i no afluixar en les nostres conviccions. Hem de mantenir el pensament crític i participatiu que és el que ens conduirà de forma segura a la construcció o reconstrucció d'una societat en la que valgui la pena viure, en la que cadascú pugui desenvolupar les seves capacitats. No ens hem de conformar amb una "vida residual", hem de ser valents i atrevir-nos a somniar, això sí, tocant de peus a terra. En aquests tres mesos de curs que duim s'han fet passes de gegant.

Jordi Escudero (Director)

1) Bastant caòtic, sobretot a nivell de l'Administració hi ha manca de claredat i transparència, s'envien cartes a les famílies sense informar els centres i es devalua la funció docent constantment. Mai s'havia viscut un inici de curs tan i tan complicat i mal de gestionar com l'actual. Els claustres han quedat tocats i no es veu una solució a curt termini.

2) Ha mostrat una actitud bastant poc dialogant i amb molta manca de voluntat negociadora. S'ha mostrat del tot inflexible envers les demandes que des dels diferents sectors del món educatiu s'han anat fent al llarg d'aquests temps, prioritant interessos més aviat polítics.

3) La victòria principal és la unitat que ha demostrat la comunitat educativa amb una sola veu enfront de la política educativa de l'Administració. El fet de veure la negociació totalment estancada és el que més ha tocat la moral de la majoria de la gent que ha sortit al carrer per lluitar per una educació de qualitat, però jo no ho definiria com un fracàs, la lluita encara és viva i hem de seguir fent feina per tal d'assolir un model educatiu

autònom i capaç de desvincular-se dels canvis polítics que es puguin anar produint.

4) Ser capaços d'arribar a un pacte social educatiu, malgrat fos de mínims, estable i perdurable en el temps, amb independència de qui estigui al poder, i alhora que sigui un pacte prou flexible per ser revisable i adaptable als canvis socials que es puguin anar produint, sempre comptant amb el diàleg i el consens de tota la societat de les Illes Balears.

CLÍNICA BAVIERA
INSTITUTO OFTALMOLÓGICO EUROPEO

DESPÍDETE DE
GAFAS Y LENTILLAS
AL MEJOR PRECIO

SÓLO
HASTA 31
MARZO

PATRICIA JULVE
se operó de miopía
y astigmatismo
en Clínica Baviera

745€/ojo

Promoción exclusiva para afiliados
y familiares directos de

Consulta médica preoperatoria 35€

Tarifa General: 795€/ojo. Tarifas válidas para el tratamiento láser. Excepto Lasik/Lasek 2-100. Promoción válida desde 01/01/14 hasta 31/03/14. No acumulable a otras ofertas.

IMPRESINDIBLE PRESENTAR
en la 1ª visita a Clínica Baviera.

CIRUGÍA REFRACTIVA LÁSER | VISTA CANSADA | CATARATAS

Resto de consultas y servicios 10% dto.
Excepto anillos y lentes intraoculares.

TARIFAS Y PROMOCIÓN VÁLIDAS SÓLO EN PALMA DE MALLORCA

Palma de Mallorca. 31 de Diciembre, 22 | 971 20 06 58
Dr. Santiago Tomás y Dra. Arantxa Urdiales [Especialistas en Oftalmología y Cirugía Oftálmica]

PIDE TU 1ª CONSULTA MÉDICA 902 130 100 / clinicabaviera.com

FEDERACIONS

Convenio Colectivo de Hostelería para 2014

GINÉS DíEZ
SECR. GRAL. FECOHT

Los cambios introducidos en la normativa legal vigente, de medidas urgentes para la reforma de la negociación colectiva, significan una modificación profunda en el Título III, de la negociación colectiva y de los convenios colectivos, del Estatuto de los Trabajadores. Igualmente con la firma a nivel estatal del nuevo Capítulo II (Clasificación Profesional) y la Modificación del Capítulo V (Formación Profesional) del IV Acuerdo Laboral de Ámbito Estatal para el Sector de Hostelería (ALEH), se producen cambios referidos a la estructura de la negociación colectiva; concurrencia de convenios, contenido y vigencia de los convenios colectivos; legitimación

para negociar; la aplicación e interpretación del convenio colectivo; prevalencias de convenios; flexibilidad extraordinaria temporal; o la desaparición de las categorías profesionales por grupos profesionales, movilidad funcional fuera del grupo, flexibilidad ordinaria y extraordinaria, etc.

Además, con estos cambios se ataca la creación de empleo estable en el sector. También, viene a incidir en materias ya reformadas, tales como la modificación de condiciones de trabajo pactadas colectivamente y la inaplicación del convenio colectivo.

Después de las últimas temporadas turísticas históricas que se han producido en nuestra Comunidad, los trabajadores y trabajadoras con aplicación del Convenio de Hostelería de Baleares ya tenemos la primera declaración de intenciones de la mayor patronal del sector (FEHM) señalando que la prioridad es apostar por la congelación salarial. Si desde ahora quieren provocar un conflicto laboral, ya se puede anunciar públicamente que habrá conflicto esta temporada.

CCOO y UGT vamos a denunciar conjuntamente el convenio y realizaremos la plataforma unitariamente. Una Plataforma que deberá ser radical en sus peticiones ya que estamos hartos de que se incumpla el convenio colectivo del sector y la legislación vigente. Las denuncias en la Inspección de Trabajo y Seguridad Social en estos últimos tiempos han crecido, puesto que las irregularidades también lo han hecho.

Este convenio nos debe servir para hablar y solucionar problemas reales que tenemos:

externalización de servicios; no-vaciones; becarios; formantes; autónomos dependientes y falsos autónomos; subida importante de salarios; cargas de trabajo; cumplimiento de plantillas mínimas; desestacionalización real con mantenimiento de hoteles abiertos más tiempo; creación de empleo estable y de calidad; y la negativa a

que en Baleares estemos abocados como están provocando las patronales a una economía de 6 meses al año (abrir el centro de trabajo al 100% y cerrarlo igualmente al cien por cien, para luego irse a los países competidores con sus propias empresas, aviones que no quieren que vuelen a Baleares y las personas al desempleo y que los pague el Estado).

Esto no puede continuar funcionando así ni se debe de seguir permitiendo estas políticas, que pensamos que son las buscadas y las interesadas por los empresarios y lobbies de presión del sector.

CCOO y UGT vamos a denunciar conjuntamente el convenio y realizaremos la plataforma unitariamente

Aquí en Baleares parece que interesa una economía estacional y tener más de setenta mil parados y paradas, para tener un mercado laboral de

mano de obra barata y cada día más sumisa y disponible. Una sociedad "achinada" dispuesta al deseo de la llamada del amo para cuando estime que trabajen, con salarios bajos y plantillas reducidas. Repito, no podemos permitir que esto sea así. Hemos de negarnos a que se vaya en esta dirección, y desde CCOO nos opondremos

a que esto se siga produciendo, e intentaremos intervenir para que cambie.

El sector necesita inversiones, claro que sí, pero no especulativas, como sospechamos que se están produciendo. Inversiones sí, pero para mejorar nuestro producto; crear empleo estable y de calidad; con condiciones de trabajo y salariales dignas para las trabajadoras y trabajadores; cumplir el convenio y la legislación vigentes; apostar por la prevención y la salud laboral en los centros de trabajo; por la conciliación de la vida familiar y laboral; por el mantenimiento de los centros de trabajo abiertos todo el año, con mejoras fiscales para ello y gravamen especial a quien los tenga temporalmente cerrados; apostar por que los aviones lleguen a nuestras Islas; por la formación; por tener más iniciativas en ese periodo llamado de baja temporal puesto que, comparado con el clima de nuestros visitantes habituales, estamos en ventaja.

En definitiva, querer y apostar más por este sector que es además, junto a las exportaciones, el que está tirando de la economía de Baleares y de este país.

Trabajadores y trabajadoras del sector, como decía Antonio Machado: "el hoy es malo, pero el futuro es nuestro".

POLÍTICA SOCIAL

Proposam una renda mínima garantida

EVA CERDEIRIÑA
SECR. POLÍTICA SOCIAL
I IGUALTAT

Comissions Obreres ha presentat en dates recents una proposta consistent en la creació d'un sistema de rendes mínimes garantides a nivell estatal, que permeti uns ingressos mínims de subsistència i, ahora, establir mesures de suport que promoguin la inclusió sociolaboral. S'estableix com un dret de caràcter subjectiu. L'objectiu últim que es persegueix amb la creació d'aquest programa, tal com ha plantejat CCOO en la presentació, és atendre les 630.000 llars en situació de pobresa severa, llars que no tenen cap mena d'ingressos, i reforçar d'aquesta manera el sistema de protecció social.

Aquestes milers de llars són les que sustenten les conclusions d'un recent informe d'Eurostat en el qual s'afirma que el nostre país fracassa, entre d'altres qüestions, en població exposada al risc de pobresa o d'exclusió social: 13 milions de persones, una xifra

que no ha parat d'augmentar des dels 10 milions de persones comptabilitzades l'any 2007.

En el marc de la UE, Espanya és el país amb major desigualtat social: la bretxa entre les llars que més varen ingressar i les que menys, no deixa de créixer. L'any 2011, les primeres varen percebre 7,5 vegades més que les segones (la mitjana europea és de 4,6). Tenim moltes altres dades que mostren la depauperada situació social: 1,7 milions de llars amb tots els seus membres en atur, 300 desnonaments diaris, un 26% de les llars viu gràcies a la pensió d'un jubilat (la pensió mitjana mensual del qual és de 788 € a les Balears).

Més descens de la renda per la part baixa

Com a resultat de la crisi i de les polítiques per afrontar-la, han augmentat tant la incidència com la intensitat de la pobresa, així com la desigualtat, degut, sobretot, al major descens de la renda a la part baixa de la distribució. Si

no s'atallen ràpidament aquestes situacions, hi ha un risc creixent en la societat del nostre país que s'acabin enquistant en l'estructura social a llarg termini uns nivells de pobresa superiors als de les quatre últimes dècades.

A més a més, a diferència d'altres països europeus, aquí la capacitat de les xarxes de protecció social ja era clarament insuficient abans del canvi de cicle. La crisi no ha fet més que evidenciar les llacunes del sistema de protecció; si existissin xarxes de seguretat econòmica adequades, la brutal destrucció d'ocupació no aniria acompanyada d'un empitjorament tan radical en la situació de les llars. De fet, tal com es recull en la proposta que hem presentat, en l'actualitat els instruments de protecció social les diferents rendes autonòmiques de protecció, la renda activa d'inserció i el Pla Prepara a penes representen una cobertura inferior al 2% de la població. I els pressuposts, tant dels Ministeris amb competències en el tema, o els autonòmics, en absolut contempen una millora

substantial de finançament dels sistemes de protecció esmentats. Si que és cert que, per exemple, la Conselleria de Família i Serveis Socials augmenta el seu pressupost en 9 milions d'euros, però és un miratge ja que d'aquesta quantitat total 8 milions es destinaran als serveis generals de la Conselleria mateixa. D'aquí la urgent necessitat d'una proposta com la presentada, que vol ser un nou nivell addicional de protec-

ció per millorar-ne la cobertura. En altres paraules, es vol garantir el manteniment del nivell de les prestacions autonòmiques.

Es proposa que tant el finançament com la normativa comuna li correspongui a l'Administració central, tot i que la gestió de la prestació serà tasca de la comunitat autònoma. La seva quantia tindrà com a punt de referència la pensió no contributiva, que serà augmentada en funció dels membres que componguin la unitat familiar. Podran sol·licitar-la les persones majors de 18 anys, i la percebran mentre es mantenguin les circumstàncies que donaren lloc al reconeixement del dret. Una prestació econòmica que anirà acompanyada d'una participació en programes d'inserció laboral i/o social.

CCOO traslladarà aquesta proposta al Govern, grups parlamentaris, altres sindicats i organitzacions socials. En definitiva, una proposta que suposa una base mínima d'estabilitat econòmica sobre la qual construir, assentar processos de plena incorporació social i laboral a mitjà termini.

“Amb el conflicte es va canviar la imatge del sindicalista”

UNITAT

Nofre Pol Perelló i Rafy Astorga Rubio són dos empleats de l'empresa Visabren Servicios Generales, del grup Trablisa, que es dedica bàsicament a serveis auxiliars. Des del passat mes d'octubre pertanyen al grup Trablisa, que va quedar-se amb la contracta i no volia subrogar els treballadors, motiu pel qual, ens expliquen, “vàrem decidir individualment iniciar una vaga de fam a principi d'agost, quan més repercussió podia tenir, i així férem visible el conflicte als turistes”. La seva lluita va donar fruits i varen ser readmesos la majoria dels treballadors, a excepció dels qui valoraren sortir-se de la feina i cobrar la indemnització. Actualment, asseguren, són més de 30 empleats com a auxiliars de serveis. El seu lloc de treball és molt agraït: consisteix a facilitar la feina dels vigilants de seguretat en el trànsit de passatgers a l'aeroport de Palma per fer el control de seguretat. Informen el passatger de les mesures que s'apliquen per poder passar pel filtre de confiança, verifiquen les targetes d'embarcament, retiren

les safates i deixen pas entre els usuaris de l'aeroport per tal que els hi sigui més còmode. “El primer control de seguretat que hi ha a l'aeroport som nosaltres”, diuen. De fet, la Guàrdia Civil està de suport, perquè la feina l'executa la seguretat privada de Son Sant Joan.

Fins ara per accedir al seu lloc de feina no hi havia cap requisit específic, però per als nous es demana anglès, tot i que, tal com assenyalen Nofre i Rafy, a nivell tècnic aeroportuari “hem après un poc d'anglès i d'alemany”.

Nofre Pol i Rafy Astorga s'afiliaren a CCOO el 2008. En aquests darrers anys han participat en nombroses manifestacions, amb pancartes i samarretes fetes per ells mateixos. Nofre ja havia estat membre del comitè d'empresa de Prosegur, l'anterior empresa que exercia el control de seguretat a l'aeroport. La seva relació amb la Federació de Serveis Privats (anteriorment Activitats Diverses) des del primer dia ha estat molt bona. “Ens han donat totes les eines que fan falta”, manifesten, per afegir a continuació que la Confederació “també ha estat al nostre costat quan ha calgut”.

“Vàrem decidir individualment iniciar una vaga de fam a principi d'agost, i així férem visible el conflicte als turistes”

El moment més problemàtic “i gros”, postillen, que han viscut a la seva feina va ser quan la nova empresa encarregada de la seguretat, Trablisa, els va acomiadar perquè no tenia la intenció de subrogar-los. “Fins el minut zero ningú s'havia presentat per dirnos que estàvem acomiadats, no teníem ni carta d'acomiadament ni papers per poder dur a les oficines d'ocupació. De fet, el darrer dia de servei a Prosegur, l'empresa va enviar per fax una carta en què afirmava que no ens subrogava i no continuàrem treballant a partir del 3 de juny”, subratllen.

I començaren les mobilitzacions, deu en total, a l'aeroport. La Federació de Serveis Privats de CCOO va remetre una carta al director de l'aeroport, qui no es va dignar a rebre'ls. La Direcció General de Treball tampoc els va

fer cas i no va voler mitjançar. Per la seva banda, Delegació de Govern limitava les seves protestes a un redol de l'aeroport: “no deixaven que féssim renou perquè adduïen que els xiulets interferien en les comunicacions de les aeronaus”, expressen. I sol·licitaren una reunió amb l'empresa sota la intervenció d'Inspecció de Treball, “en què l'empresa ens va ignorar”, puntualitzen.

Després de tot això, la decisió, rotunda i ferma, d'iniciar una vaga de fam va sorgir dels mateixos treballadors. Tres persones es pronunciaren a fer-la: Nofre Pol, Rafy Astorga i Ana M. López; i la resta, a donar-li suport. “Va ser com un crit d'atenció, una decisió personal, sense votació, en plena rebel·lió”, comenta Rafy Astorga. Foren vuit dies de vaga de fam i més de 800 signatures

de suport a la seva protesta. Amb tot, i una volta havien començat la vaga de fam, la intervenció de l'inspector de Treball Yago Negueruela fou clau per a la solució del conflicte, així com la intervenció del company de la Federació estatal, Rafael López. El resultat: la readmissió dels 51 treballadors per part de Trablisa.

Avui per avui la realitat d'aquests dos lluitadors és que continuen amb la seva feina, però sense conveni, i amb la il·lusió de crear la secció sindical a l'empresa. Al mes d'abril demanaran fer eleccions i després la constitució de la secció sindical. “Tots els treballadors estan d'acord perquè la fem nosaltres, des de CCOO, perquè consideren que els altres dos sindicats que hi havia amb representació (en referència a USO i CSI-F) deixaren la gent tirada”, destaca Nofre Pol. Arran del conflicte s'afiliaren 22 treballadors a CCOO.

Tant l'un com l'altra recalquen que la gent treballadora de l'empresa confia amb ells “perquè saben que diem la veritat i els informam”. De cara al futur més pròxim del sindicalisme, Palmer i Astorga sostenen que la tasca del sindicalista és ajudar el treballador i la treballadora –“la resta és política”, interpreten– i aconsellen els joves, futurs representants sindicals, que es “fixin en el sindicalisme de base i no mirin les notícies”, afegeixen. “Algú que protesta per quicú que no coneix de res ja és molt, i s'agraeix; això és fer acció sindical, lluitar contra les injustícies, això és sindicalisme”, reivindiquen.

“Amb el conflicte hem passat de la visió que érem uns vividors, a ser uns herois”, apunta Nofre, i Rafy pregunta: herois són *héroes*, *verdad*? fent un somriure.

ASESORAMIENTO SINDICAL

OFERTAS Y DESCUENTOS

FORMACIÓN

OCIO, VIAJES, HOTELES...

ASESORAMIENTO JURÍDICO

Sácale partido a tu CUOTA SINDICAL

SEGUROS PARA LA AFILIACIÓN

NEGOCIACIÓN COLECTIVA

CONCERTACIÓN SOCIAL

La ultraactividad de los convenios colectivos tras la Ley 3/2012

ASESORÍA JURÍDICA CCOO

El objeto de este artículo es dar cuenta de las distintas resoluciones judiciales disponibles hasta la fecha que se han dictado en relación con el nuevo régimen, fijando unos criterios interpretativos sobre las cuestiones, tanto de procedimiento como relativas a la validez de las cláusulas sobre vigencia de los convenios pactadas antes de la entrada en vigor del RDL 3/2012 y la Ley 3/2012, así como el tratamiento de los casos en que no existe dicha cláusula incorporada al convenio. En definitiva, los convenios anteriores al RDL y a la Ley que incorporan la cláusula de ultraactividad, siguen siendo vinculantes y por tanto serán prorrogables.

I. La doctrina judicial sobre la validez de las cláusulas de prórroga del convenio pactadas antes de la Ley 3/2012

La importante Sentencia de la Audiencia Nacional de 23 de julio de 2013, Proc. 205/13, viene a declarar que se consideran válidas las cláusulas sobre vigencia de la ultraactividad contenidas en los convenios anteriores al RDL 3/2012, de 10 de febrero, y la Ley 3/2012, de 6 de julio. Como efecto práctico, tales convenios siguen siendo vinculantes, aunque transcurra el año al que se refiere la Disp. Transitoria 4ª de esa Ley. Esta sentencia ha sido el primer pronunciamiento que aborda la cuestión, a través de una demanda de conflicto colectivo, y asume la posición de que la Ley 3/2012 en modo alguno supone privar de eficacia a las cláusulas de ultraactividad que contenían los convenios negociados antes de esa Ley o del RDL 3/2012.

En concreto, la citada Sentencia analiza si la regulación que ofrece el Art. 86.3 del Estatuto del Trabajador (ET) es de carácter imperativo y se impone a la regulación contenida en el convenio denunciado, "lo que pasa por la interpretación de la frase 'salvo pacto en contrario', que recoge dicho precepto". Al efecto señala que caben tres interpretaciones: la restrictiva, en el sentido de limitar tal expresión a los pactos alcanzados tras la ley 3/2012. Otra intermedia, que consiste en referirla a los pactos contenidos

en el convenio denunciado. Y otra amplia, que considera que la frase en cuestión tanto puede referirse a los acuerdos alcanzados en el convenio decadente o en fecha anterior a la entrada en vigor de la Ley 3/2012, como a los acordados con posterioridad a dicha fecha por las partes legitimada para ello.

La sentencia viene a asumir la validez de tal cláusula del convenio, al descartar que las sucesivas reformas operadas en el Art. 86.3 del ET, tanto por el RDL 3/2012 como por la Ley 3/2012, hayan venido a privar de eficacia a dicho pacto. Enumera las razones siguientes para sostener su conclusión:

1. El sentido literal de la expresión no permite sostener una interpretación restrictiva.
2. La intención del legislador expresada en la exposición de motivos no conduce necesariamente a sostener la tesis más restringida. Si la flexibilidad en la aplicación de las condiciones laborales se refiriera a la sustitución de los convenios anteriores a la norma legal, hubiera debido añadir a la frase de "salvo pacto en contrario", la alusión a "alcanzado tras su denuncia", o "tras la ley 3/2012". Frente a ello, mantiene la misma regulación y, por tanto, la primacía de lo pactado sobre la regulación legal.
3. En la nueva regulación del Art. 86.3 se mantiene el carácter supletorio o dispositivo de la regulación legal en materia de ultraactividad, de modo que la nueva norma que limita la

ultraactividad a un año desde la denuncia, solo se aplica en defecto de pacto. Es más, señala que el propio Art. 86.3 en su último párrafo cuarto, vuelve a reiterar la primacía del pacto, y por tanto es redundante pues ya se había acotado esa primacía en su regulación general.

4. En la regulación transitoria de la materia, la Disp. Transitoria Cuarta de la Ley 3/2012, no ha aclarado que las cláusulas de ultraactividad del convenio denunciado pierden su eficacia por el transcurso de dicho plazo. En el caso, constata que el convenio contiene unas reglas de ultraactividad distintas de las previstas en el Art. 86.3 del ET vigente en el momento de su firma, pues no se limita al contenido normativo, sino al conjunto del convenio y, en todo caso, contiene un pacto propio y específico en materia de ultraactividad. Dicho acuerdo es válido y no se encuentra afectado por la modificación introducida por la Ley 3/2012.

II. La doctrina judicial restrictiva de la ultraactividad de los convenios tras la Ley 3/2012

Igualmente se ha dictado una resolución judicial que viene a desestimar la pretensión de mantenimiento de la vigencia del convenio colectivo en un caso en el que el propio convenio no contenía una cláusula de mantenimiento de la vigencia del conve-

nio, o al menos el órgano judicial no hace esa interpretación.

En ese sentido, la Sentencia dictada por el Juzgado de lo Social núm. 2 de Terrassa, sobre conflicto colectivo, donde se plantea los efectos de la reforma legal de la vigencia de los convenios colectivos, en un supuesto en el que la empresa había comunicado a la representación legal de los trabajadores que el convenio colectivo sectorial había perdido su vigencia, es una sentencia muy negativa que aborda dos cuestiones, de procedimiento y de fondo. En cuanto al procedimiento, recoge dos criterios:

- El procedimiento de inaplicación del convenio no es una modificación sustancial de condiciones de trabajo.

- La empresa lo puede llevar a cabo directamente sin declaración judicial.

En cuanto al fondo, analiza la validez de la comunicación empresarial por la que da cuenta a la representación de los trabajadores de que el convenio colectivo ha dejado de tener vigencia, en aplicación de la reforma laboral. Rechaza que la tesis de la contractualidad sea un obstáculo para la pérdida de vigencia de las condiciones del convenio.

Respecto de otras cuestiones que cabe plantear, simplemente no se formularon en la demanda y no se analizan. Es importante constatar estos elementos para valorar el alcance del fallo:

1. Como hemos visto, no se constata que el convenio contenga una cláusula de vigencia hasta la firma de otro nuevo. Por tanto, no es contraria a la doctrina que han venido elaborando los tribunales hasta ahora, sino que aborda un nuevo problema sobre el cual, claro está, no se puede resolver acudiendo al principio de la eficacia del pacto entre las partes sobre mantenimiento de las condiciones de trabajo.

2. En el caso se analizan las cuestiones procesales, descartando que la empresa tenga que formular demanda judicial, o instar proceso judicial para declarar la finalización de la vigencia del convenio, al considerar el juez que en realidad es un efecto legal directo.

3. El único fundamento para justificar el mantenimiento de las condiciones de trabajo es la teoría de la contractualidad de las mismas, que el órgano judicial se limita a rechazar sin más consideraciones, lo que puede estar justificado en tanto que el proceso no tenía por objeto revisar ninguna decisión empresarial, sino sólo la validez de la comunicación por la que constaba la finalización de la vigencia del convenio.

4. Sin embargo, hay que reparar que en el caso no se analizan, en realidad, la validez de las nuevas condiciones que la empresa pueda haber aplicado, ni se constata ninguna rebaja salarial.

SEGUEIX-NOS

www.facebook.com/CCOOBalears

@CCOOBalears

25 anys de la Vaga General 14-D

JOSÉ BENEDICTO LACOMBA
EX SECR. GRAL. DE CCOO ILLES BALEARS

La Vaga General del 14-D compleix 25 anys, bon moment per commemorar i evocar la que va ser una de les mobilitzacions més importants i va provocar un canvi molt significatiu en el moviment sindical.

Aquell any 1988 va ser molt convuls políticament. Després de l'èxit del PSOE en les generals del 82, un canvi de cicle econòmic i de model productiu al nostre país va provocar aquesta situació. Amb els plans d'ajust, els plans de reconversió Industrial que llançaren milers de treballadors a la desocupació, al juny de l'any 85, més concretament el 15-J, CCOO va convocar la primera Vaga General, que va ser seguida amb molt èxit per milers de treballadors en contra de les retallades en les pensions.

En aquest recorregut, el Govern de Felipe González va provocar l'obertura d'una molt àmplia trinxera entre la seva política econòmica i social i el conjunt del moviment sindical, que va aglutinar amb el temps bona part de la societat civil, per la qual cosa la resposta social va ser de tal magnitud que la repercussió del 14-D va significar quelcom més que una confrontació per una causa concreta, encara que aleshores es volgués focalitzar en l'anomenat Pla d'ocupació juvenil, que bé és cert que va ser l'espoleta

que va causar l'explosió de la contestació social.

Aquesta convocatòria del 14-D, a diferència d'altres vagues generals celebrades, va tenir els seus matisos diferenciadors de la resta en alguns aspectes: en aquesta aturada general la gran majoria del país es va manifestar en favor de la convocatòria sota l'empara de diferents organitzacions; de fet, va ser significativa la convocatòria de l'Associació de Futbolistes Espanyols (AFE) i la implicació del Sindicat de futbolistes professionals en la vaga. La mobilització va tenir un seguiment mediàtic inusualment positiu i va suscitar la valentia dels treballadors de RTVE, els quals, de facto, li donaren l'inici amb la famosa apagada, una circumstància que mai més s'ha viscut en una convocatòria de vaga general, quan els poders mediàtics surten a la caça del sindicalisme, com bé coneixem. El 14-D no només va ser un èxit per la gran quantitat d'entitats que s'hi sumaren i fou majoritàriament secundat, la gestió de

la vaga va resultar també molt reeixida. El PSOE va entendre el missatge de la ciutadania i va retirar bona part de les seves mesures econòmiques, i molt especialment el Pla d'ocupació juvenil del qual no es va tornar a xerrar mai més. Va ser la victòria del moviment sindical i de les seves organitzacions convocants, CCOO i UGT.

També el moviment sindical en va prendre bona nota i es va iniciar un nou procés en les relacions sindicals, molt especialment entre les organitzacions majoritàries, que només es pot qualificar de positiu. Basta recordar el nivell de confrontació existent entre els sindicats abans del 14-D. Aquest procés, que

es fomenta des d'aleshores, ha generat avanços importants per a la classe treballadora. De fet, l'actual política d'unitat d'acció és un bon exemple de tot el que va néixer en aquell moment.

Així, en el record col·lectiu del moviment sindical ha d'estar molt present aquesta data, i màximament quan en l'actualitat, 25 anys després, hem de continuar fent sindicalisme i enfrontar-nos a les patronals, als governs i als cicles econòmics com mai abans havíem vist aquesta etapa al nostre país.

25 anys després se'ns insinua i ens amenacen amb una llei de vaga restrictiva dels nostres drets conquerits, ens anuncien reformes en pensions quan encara no hem

acabat d'assumir l'anterior, que ja tampoc va ser de consens, i davant nosaltres s'obre un cicle econòmic totalment incert quant a la seva finalització. En aquest escenari, hi ha un Govern que no escolta, que quan xerra menteix i del que tenim dubtes raonables sobre que pensi, almanco en els seus ciutadans.

Necessitam un nou 14-D per donar-li un tomb, a aquesta situació, com va ocórrer en aquell moment. I per a això es necessiten uns sindicats forts i un nou Govern que sigui capaç, com aleshores, d'interpretar el que deia la majoria de la població manifestant-se al carrer. Amb tota seguretat això últim és el més necessari i imperiós: canviar de Govern per canviar de política.

CULTURA

“A la hora señalada” Secuencia cinematográfica de insolidaridad

LUIS DOMÍNGUEZ
ARCHIVO HISTÓRICO

La imagen nos presenta la calle principal del pueblo, larga, amplia y polvorienta, castigada por un "sol de justicia". En el centro, un hombre: el sheriff Will Kane (Gary Cooper), recién casado, desconcertado, solo y sintiéndose el protagonista de una sempiterna "caza de brujas".

Faltan pocos minutos para las doce del mediodía. Es la hora señalada, la hora de llegada del tren que trae a un viajero muy especial, un ex convicto al que Kane años atrás envió a la cárcel y ahora vuelve para vengarse. Junto al andén esperan sus tres compinches.

El sheriff recorre con la vista la desierta calle. Ha solicitado ayuda a sus convecinos, que se la han denegado de múltiples maneras, esos mismos vecinos que unas horas antes han celebrado su boda y le han halagado el oído con elogios sobre su probada honradez, su honestidad y su defensa de la ley. Ahora, la llegada del forajido en busca de venganza los ha vuelto pusilánimes, egoístas e insolidarios. La tensión es creciente. Unos se han refugiado en la iglesia, otros en el bar... Necesitan acompañar su cobardía y sólo unos pocos prefieren rumiar su insolidaridad aislados en sus casas.

El ciudadano Kane continúa solo en medio de la calle. De pronto un coche de caballos aparece al

fondo, camino de la estación. En él van dos mujeres, la esposa del sheriff (Grace Kelly), que conduce el carruaje, y a su lado una antigua y despechada amante de Kane (Katy Jurado). Ambas se han conocido unos minutos antes y ambas, por motivos diferentes, abandonan el pueblo y al solitario comisario. La antigua enamorada porque es la única que se ha ofrecido a ayudarlo y su ayuda ha sido rechazada. Su mujer, cuáquera practicante, es contraria a todo tipo de violencia y sabe que si su marido se queda en el pueblo habrá muertos y posiblemente uno será su esposo.

Cooper ve como el carruaje pasa a su lado, la conductora mantiene la vista al frente sin atreverse a cruzarla con la de su esposa; la

Título original: High Noon

Título en Latinoamérica:
A la hora señalada.

Título en España:
Solo ante el peligro

Año 1952

País Estados Unidos

Director: Fred Zinnemann

Guión: Carl Foreman

Música: Dimitri Tiomkin

Reparto:

Gary Cooper, Grace Kelly, Thomas Mitchell, Lloyd Bridges, Katy Jurado, Otto Kruger, Lon Chaney Jr., Henry Morgan, Lee Van Cleef, Ian MacDonald

antigua enamorada sí lo mira, incluso gira el rostro una vez que el coche ha pasado, para seguir viendo su mirada, la mirada de un hombre solo ante el peligro.

El carruaje se aleja camino de la estación mientras los ojos de Cooper las persiguen. Al instante se oye el pitido del tren que se acerca.

Gaudeix d'avantatges i descomptes especials per ser afiliat/ada

Assegurances per a particulars:

- Auto
- Llar
- Caravanes
- Accidents personals
- Vida
- Estalvi i pensions
- Protecció professional per a docents

Assegurances per a empreses, autònoms i col·lectius:

- Comerços, oficines i pimes
- Vida i accidents col·lectius
- Rendes de prejubilació
- Multiriscos
- Responsabilitat civil
- Protecció nòmina (treballadors i treballadores de les administracions públiques i altres col·lectius)

Assegurem amb valors:

- Fons de solidaritat per als assegurats que es trobin en una situació econòmica precària com conseqüència d'un accident.
- Garantia de protecció d'assegurances per desocupació, gratis amb les pòlisses.

ATLANTIS és el primer grup assegurador que ha obtingut el segell EthSI, que certifica que complim criteris d'orientació ètica, solidaritat i responsabilitat social.

Contracta ara la teva
assegurança de **Vida** i
aconsegueix **6 Mesos Gratis**

Promoció "Vida" vàlida fins al 31.12.13. Pots consultar les condicions a www.atlantis-seguros.es, o a les nostres oficines.

**Informa-te'n a la teva
oficina més propera:**

ATLANTIS - Palma de Mallorca
c/Francesc de Borja Moll, 3
07003 Palma de Mallorca
Tel. 971 71 86 81
Fax. 971 71 90 55
Maribel Homar
mho@atlantisgrupo.es